

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 24 / CARPA / 9.06.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CARPA\24CARPA\

Fitxer 24CARPA1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 614

Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

Sessió 24, dimarts 9 de juny de 2026

Presidència de l'I. Sr. Joaquim Paladella Curto

Sessió 24 de la CARPA

La sessió de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (CARPA) s'obre a ****. Presideix Joaquim Paladella Curto, acompanyat del vicepresident, Josep Vidal Bringué, i de la secretària, Irene Negre i Estorach. Assisteix la Mesa el lletrat Joan Ridao i Martín.

Hi són presents [Neus Comes Pon](#), [Manel Ezquerria Tomàs](#), [Rosa Maria Ibarra Ollé](#) i [Andrea Zapata Alfonso](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Jeannine Abella](#) i [Chica](#), [Jordi Munell](#) i [Garcia](#) i [Ignasi Prat i Sarri](#), pel G. P. de Junts; [Irene Aragonès](#), [Gràcia](#) i [Montse Bergés i Saura](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Montserrat Berenguer Messeguer](#) i [Jaume Veray Cama](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Rafael Villafranca Mercé](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Núria Lozano Montoya](#), pel G. P. Comuns; [Dani Cornellà Detrell](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Rosa Maria Soberana i Bonet](#), pel G. [Mixt](#)[[membres comissió](#)].

[Assisteix] a aquesta sessió [[assistents](#)].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00026/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat de la secció pressupostària corresponent al Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació GP PPC, GP VOX, GP CUP-DT, GP Junts, G Mixt (text presentat: BOPC 496, 3; esmenes a la totalitat de la secció pressupostària: BOPC 506, 18).

El president

Bé, bona tarda a tothom. Abans de començar el ple, comunicar substitucions, si n'hi ha alguna. *(Se sent una veu que diu: «Comissió».)*

#

Sí, president.

Eva García Rodríguez

Sí, gràcies, senyor president. Jo mateixa substitueixo el diputat Jaume Veray.

#

Sí, per nosaltres, la diputada Mònica Ríos substitueix la diputada Rosa Maria Ibarra.

El president

Hi ha alguna altra substitució? No n'hi ha cap més?

Doncs, bé, podem començar ja.

Avui és el... Podem començar, llavors, lo ple, lo ple per parlar de la secció del Departament d'Agricultura pels pressupostos. Ai, el ple, bé, clar –això és defecte professional, ja. Lo ple de la comissió, deixem-ho així.

Doncs, comencem. Ja sabem tots, més o menys, ja hem estat... Sabem que els que tenen l'esmena presentada a la totalitat tenen un torn de quinze minuts, màxim de quinze minuts, d'acord? En acabat, lo torn del grup que dona suport al Govern, el torn en contra és del grup que dona suport al Govern, té trenta-cinc minuts com a màxim, en acabat la possibilitat de fer, com a màxim.

El lletrat Joan Ridao i Martín

No, perquè hi ha un grup que no hi és. Per tant, són trenta minuts.

El president

Llavors, trenta minuts. A no ser que vingui la CUP, serien trenta minuts.

En acabat, un altre torn de cinc minuts dels que han presentat l'esmena a la totalitat, si es vol i s'utilitza. Encara la possibilitat d'un nou torn dels grups parlamentaris que han intervingut en contra. També el grup del president podria tenir un altre grup. I en acabat, els que no hauran intervingut abans, serien deu minuts. Els no esmenants serien els que tindran deu minuts. D'acord?

Per tant, sense cap dilació, comencem ja pel grup major, lo grup de Junts. La senyora Irene Negre té la paraula per un màxim de quinze minuts.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Avui debatem una esmena a la totalitat que Junts per Catalunya ha presentat als pressupostos i permeti'm començar per deixar clara una idea que considero fonamental, que és que Catalunya necessita pressupostos. Catalunya necessitava pressupostos el 2024, el 2025, i els necessita el 2026. Per tant, el debat no és si Catalunya necessita pressupostos, sinó si aquests pressupostos són bons per al que necessita Catalunya.

I la nostra resposta és clara. No, aquests no són els pressupostos que necessita Catalunya i encara menys són els pressupostos que necessita el sector primari català. De fet, aquests pressupostos, com ja hem dit diverses vegades, arriben tard, molt tard, i arriben després de dos anys de legislatura. Arriben després que el president Illa anunciés tenir pressupostos l'1 de gener del 2025, i també arriben després que el Govern hagués de retirar els comptes fa uns mesos per donar prioritat a les eleccions andaluses. I arriben després d'una negociació que no ha servit per transformar el model de país ni per millorar substancialment els comptes.

La realitat és que aquests pressupostos són pràcticament iguals que els que es van retirar. La diferència és que ara els socis del tripartit ja han acabat de repartir-se els recursos i les concessions polítiques.

Per tant, la pregunta és inevitable. Què ha guanyat Catalunya en aquests mesos d'espera? La resposta també és molt senzilla: absolutament res. El Govern ha guanyat temps, els socis han guanyat estabilitat, però Catalunya no ha guanyat solucions.

I això és especialment evident quan parlem del sector primari, perquè si alguna cosa hem constatat durant les darreres setmanes és que l'agricultura, la ramaderia, la pesca i l'alimentació continuen sense ser una prioritat del Govern d'Illa. Ho vam dir durant el debat pressupostari, ho vam advertir en comissió i ara ho tornem a afirmar aquí. El sector primari continua ocupant un lloc secundari dins les prioritats del Govern i permetin-me afegir una altra reflexió: també hem pogut constatar que per Esquerra el sector primari tampoc n'és una prioritat, perquè hem assistit durant mesos a una gran operació propagandística, hem escoltat parlar de grans línies vermelles, de condicions innegociables, de sobirania fiscal, de finançament singular, d'ambició nacional. I on ha quedat tot això? Què ha quedat de les grans exigències d'Esquerra? Res, absolutament res, perquè hem passat de sobirania fiscal a línia orbital, hem passat de reclamar eines perquè Catalunya pugui gestionar els recursos que genera a conformar-se amb acords que depenen exclusivament del PSOE.

I això no és una interpretació política, és una realitat. Esquerra ha passat de reclamar sobirania a gestionar la resignació. Han canviat les línies vermelles per una catifa vermella al PSC i aquesta renúncia també té conseqüències sobre el sector primari. Perquè mentre el PSC i Esquerra negociaven els gairebé nou-cents milions d'euros en compromisos polítics, l'agricultura, la ramaderia, la pesca i l'alimentació continuaven sense aparèixer entre les grans prioritats del pacte.

I això és molt greu perquè, com hem dit també moltes vegades, quan parlem del sector primari no parlem d'un sector qualsevol, parlem d'un sector estratègic de sobirania alimentària, de gestió forestal, de prevenció d'incendis, de manteniment del paisatge, de cohesió territorial, de mantenir viu el món rural, de garantir oportunitats als pobles, de garantir futur als nostres joves. En definitiva, parlem de país.

I precisament perquè parlem de país també hem de parlar del problema de fons que aquests pressupostos ignoren, perquè el gran problema no és només la distribució

de recursos. El gran problema és que Catalunya no disposa dels recursos que genera. I aquesta és una realitat que alguns han començat a normalitzar.

La Generalitat gestionarà aproximadament 49.000 milions d'euros, però Catalunya recapta molt més, exactament 77.000 milions d'euros. Catalunya genera molta més riquesa, aporta molt més del que rep, i això té conseqüències directes sobre la vida de la gent. Té conseqüències sobre la sanitat, sobre l'educació, sobre infraestructures, sobre habitatge, sobre cultura, i també sobre el sector primari.

Perquè falten recursos per modernitzar regadius, i això tampoc no és una casualitat. Quan falten recursos per fer front a les emergències sanitàries ramaderes tampoc no és una casualitat. Quan falten recursos per reforçar els serveis veterinaris tampoc és casualitat. Quan falten recursos per actuar davant de les sequeres, les pedregades, inundacions o plagues tampoc és una casualitat. És una conseqüència directa d'un model que obliga Catalunya a treballar amb menys recursos dels que genera.

I mentre alguns han decidit resignar-se davant d'aquesta situació, des de Junts ens neguem a acceptar-la. Perquè nosaltres no volem administrar la decadència, nosaltres volem construir oportunitats. Nosaltres volem que Catalunya disposi dels recursos necessaris per funcionar.

I això també afecta directament al sector primari, perquè la pagesia catalana no necessita més discursos, necessita solucions, menys burocràcia, més competitivitat, més suport, més inversió i més confiança. I necessitem entendre que cada vegada que desapareix una explotació agrària no només desapareix una activitat econòmica, desapareix una família, una activitat, població, cohesió territorial i desapareix part del nostre país.

Per això ens preocupa profundament la manca d'ambició d'aquests pressupostos, perquè continuem trobant-nos amb els mateixos problemes de sempre, la pagesia continua denunciant una burocràcia excessiva, els ramaders continuen reclamant més agilitat administrativa, els pescadors continuen treballant amb una enorme incertesa, els regadius continuen acumulant necessitats d'inversió i les explotacions continuen patint dificultats per guanyar competitivitat.

I davant de tot això, què ofereixen aquests pressupostos? Molt poca cosa, perquè aquests pressupostos no transformen, no resolen, no corregeixen, simplement administren. I això és insuficient.

També és insuficient perquè continuem sense afrontar amb prou determinació els reptes del sector: la bioseguretat, la prevenció de malalties, la lluita contra plagues, la modernització dels regadius, la incorporació de joves, la innovació, la digitalització útil, la transició energètica, la simplificació administrativa, la gestió forestal. Tot això necessita recursos, planificació i lideratge. I, sobretot, necessita voluntat política, perquè avui no la veiem.

I manca suport a la producció de l'avellana. També diferents obres de mitigació del canvi climàtic, el sistema de regeneració de l'aigua de la depuradora EDAR de Reus, la redacció del projecte i les obres de regadiu de la conca del riu Siurana al Priorat, la reparació dels col·lectors en alta del sistema de la costa del Vendrell per aturar les filtracions d'aigua de mar que impedeixen la reutilització de l'aigua de l'EDAR de Santa Oliva per a reg o l'elaboració del pla territorial sectorial agrari de Catalunya.

Pel que fa a la sanitat animal i vegetal, aquests pressupostos no contemplen una resposta ràpida per atendre les despeses de prevenció, de lluita i d'indemnització de la destrucció dels béns productius. Tampoc contemplen una resposta ràpida als danys provocats a les explotacions agràries per a les espècies de fauna protegida i l'exòtica invasora.

Per això, i moltes altres necessitats a tots els departaments, hem presentat aquesta esmena a la totalitat, no per bloquejar, no per fer una oposició estèril, no perquè estiguem en contra de tenir pressupostos; precisament al contrari, perquè creiem que Catalunya mereix uns pressupostos millors, perquè creiem que el sector primari mereix uns pressupostos millors, perquè creiem que els nostres agricultors, ramaders i pescadors mereixen alguna cosa més que bones paraules, perquè creiem que Catalunya necessita uns pressupostos que generin prosperitat, que reforcin la competitivitat, que apostin pel creixement, que redueixin la pressió fiscal, que generin oportunitats, que reforcin els serveis públics i que apostin de veritat pel sector primari.

I perquè creiem que Catalunya necessita un govern que deixi de resignar-se davant de Madrid, un govern que deixi de normalitzar que cada any marxin milers de milions d'euros que podrien fer servir per millorar la vida dels catalans, un govern que torni a defensar els interessos del país.

Per això avui defensem aquesta esmena a la totalitat, perquè aquests pressupostos poden servir per garantir la supervivència del Govern, però no serveixen per transformar Catalunya. Poden servir per donar estabilitat parlamentària al tripartit, però no serveixen per donar prosperitat als catalans. Poden servir per allargar una legislatura, però no serveixen per afrontar els reptes que tenim al davant, i el sector primari és un dels millors exemples d'aquesta manca d'ambició.

Per tot això, des de Junts per Catalunya, defensem aquesta esmena a la totalitat, perquè Catalunya necessita pressupostos, sí, però necessita uns pressupostos que estiguin a l'altura del país. I aquests, senzillament, no ho estan.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari Popular. Per defensar la seva esmena a la totalitat, té la paraula la senyora Eva García.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. I vull aprofitar aquesta intervenció per enviar tot el nostre suport i escalf a les dues cooperatives agràries, a La Pràctica i Arcofrut de Lleida, que aquesta passada nit han patit, malauradament, un incendi devastador, amb més de cinquanta famílies afectades i, per tant, des d'aquí, des del Grup Parlamentari Popular, enviar tot el nostre suport i el nostre escalf a aquestes famílies.

Bé, avui debatem una esmena a la totalitat, perquè aquests pressupostos mereixen una esmena a la totalitat, i la mereixen no pels números que contenen, sinó, sobretot, pel projecte polític que hi ha darrere. Perquè això no va només de pressupostos, això va de poder, això va de les concessions que el Partit Socialista està disposat a fer per mantenir-se al Govern. Això va d'un acord entre Salvador Illa, Esquerra Republicana i els Comuns, que no respon als interessos dels catalans, sinó als interessos dels partits que necessiten continuar ocupant les seves cadires.

El Govern ens presenta aquests comptes com uns pressupostos de transformació, però quan analitzem el seu contingut i, sobretot, les seves prioritats, el que trobem és exactament el contrari: més burocràcia, més estructura política, més despesa ideològica i més dependència dels seus socis.

Durant mesos, durant tres mesos en concret, ens han fet assistir a un autèntic teatre polític. Primer van presentar uns pressupostos, després els van retirar perquè no tenien el vistiplau d'Esquerra Republicana, i ara els tornen a presentar quan ja han acordat les contraprestacions polítiques necessàries. I això no és planificació econòmica, això és mercadeig polític.

I la pregunta és molt senzilla. Què s'ha negociat durant aquests mesos? Els problemes dels catalans? La crisi de l'habitatge? El col·lapse dels serveis públics? La inseguretat creixent als nostres barris? La pèrdua de competitivitat de la nostra economia? Doncs, malauradament, no. S'han negociat quotes de poder, noves sessions i nous espais de control institucional. Mentre els catalans tenen dificultats per arribar a final de mes, mentre les classes mitjanes perden poder adquisitiu, mentre els joves no poden emancipar-se i mentre les empreses han de competir en un entorn cada vegada més complicat, aquest Govern de Salvador Illa continua obsessionat en ampliar estructures administratives i crear nous organismes. En resum, la gran menjadora socialista. Una maquinària insaciable que sempre necessita més càrrecs, més organismes, més comissions, més grups de treball i més despesa burocràtica.

I, per tant, la pregunta és inevitable. Els serveis funcionen millor? Les llistes d'espera són més curtes? Rodalies funciona, per exemple, a dia d'avui? L'accés a l'habitatge és més fàcil? La resposta també és evident.

Però el problema d'aquests pressupostos no és només econòmic, és també polític, perquè el preu que el Partit Socialista està pagant per mantenir-se en el poder és assumir progressivament l'agenda d'Esquerra Republicana. Cada vegada que Esquerra necessita justificar davant dels seus votants el suport al Govern obté una nova cessió. Cada vegada que Salvador Illa necessita estabilitat parlamentària, cedeix una mica més. I així arribem a la paradoxa actual. Esquerra Republicana no forma part del Govern actual, però condiona, en gran part, les seves decisions.

I Catalunya necessita un govern fort. I, mentrestant, el que tenim és un govern condicionat. Catalunya necessita estabilitat institucional, i el que tenim és un executiu sotmès a una negociació permanent amb els seus socis. Catalunya necessita una agenda de creixement econòmic, i el que tenim és una agenda de supervivència política.

I aquesta manca de prioritats es veu també en l'àmbit de l'agricultura, la ramaderia i la pesca. El Departament d'Agricultura continua perdent pes dins del conjunt del pressupost de la Generalitat, i això és molt significatiu. Això indica clarament quines són les prioritats d'aquest Govern. Perquè mentre augmenten amb molta més intensitat altres departaments vinculats a polítiques identitàries, com són Acció Exterior, Política Lingüística, doncs, el sector primari continua rebent una tensió insuficient, malgrat els enormes reptes que afronta.

Els pagesos han patit anys de sequera. Els ramaders conviuen amb amenaces sanitàries cada vegada més complexes. Els pescadors afronten restriccions, costos energètics elevats i una gran incertesa sobre el futur de la seva activitat. Però la qüestió de fons és una altra: on és l'estratègia global per defensar la Catalunya productiva? On és el projecte per garantir el relleu generacional en el camp? On és el pla per augmentar la competitivitat del sector agroalimentari? On és la defensa ferma davant les decisions d'Europa que perjudiquen algunes vegades els pescadors, també, i els agricultors? No hi és, és que no hi és. No hi són aquests projectes, aquests plans.

Perquè aquest Govern continua més preocupat per la política simbòlica que per l'economia real. I la Catalunya real és la dels treballadors, la dels autònoms, la dels emprenedors, els comerciants, agricultors, ramaders, pescadors, que cada matí s'aixequen sense demanar privilegis, només oportunitats.

I la Catalunya real és la que defensa infraestructures que funcionin, seguretat als carrers, habitatge assequible, serveis públics eficients, i també necessita menys burocràcia i més confiança. I aquests pressupostos no responen a aquestes necessitats.

Per això, aquesta esmena a la totalitat que hem presentat des del Grup Parlamentari Popular no és només un vot contrari als números. És un vot contrari a aquesta

manera de governar. És un vot contrari a la resignació davant la decadència. És un vot contrari a l'expansió permanent de l'administració mentre els problemes dels catalans continuen sense resoldre. És un vot contrari també a convertir la Generalitat en una agència de col·locació política.

I és també una defensa d'una alternativa. Una alternativa basada en la bona gestió, en la reducció del malbaratament, en la priorització dels serveis públics essencials, en el suport a les famílies i les classes mitjanes, en la defensa de la Catalunya productiva i en el suport, evidentment, i també al sector primari. I una administració que estigui al servei dels ciutadans i no pas dels partits en aquests moments que el conformen.

Catalunya necessita un govern que governi. Necessita unes prioritats clares. Necessita tornar a posar al centre els ciutadans que treballen, que emprenen, que produeixen i que sostenen el nostre territori.

Per tot això, perquè aquests pressupostos representen més continuïtat que transformació, més burocràcia que solucions i més interessos de partit que interès general, el Grup Parlamentari Popular votem en contra del pressupost i defensem aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. És el torn del Grup Parlamentari de VOX. Per defensar la sobirania de la totalitat, el senyor Villafranca té la paraula per quinze minuts.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. En primer lloc, també mostrar la nostra solidaritat a la cooperativa Arcofruit, que ha patit un incendi aquesta matinada, ja en plena campanya, amb la qual les despeses i els danys econòmics seran immensos.

Bueno, finalmente, tarde, como siempre, tenemos unos presupuestos, unos presupuestos que se han hecho esperar por intereses electoralistas en otra comunidad autónoma, Andalucía, no sea que socialistas de esa región vean la verdadera cara de lo que es el Partit Socialista de Catalunya, un partido que se ha transmutado hasta convertirse en una ficha más del tablero nacionalista catalán, que

está más cerca de las tesis nacionalistas y postulados separatistas que la defensa de los intereses generales del Estado español.

Llevamos sin presupuestos desde el 2023, con dos prórrogas presupuestarias, y que no son propiamente los presupuestos de este año 2026, porque apenas se ejecutarán, ya que queda un trimestre para acabar esta legislatura.

En VOX somos conscientes, y así lo entendemos, que es necesario disponer de unos presupuestos a tiempo, pero no estos, no son los presupuestos que necesita nuestro sector primario. Unos presupuestos que se disparan en millones de euros con partidas ideológicas, chiringuitos o agencias de colocación y nuevos sueldos o sueldazos que no tienen por objeto mejorar la calidad de vida de los catalanes y resolver sus problemas reales, y que para poder cumplir con los millones fijados en sus partidas se les hace necesario poner en marcha la máquina de recaudar en detrimento de miles de familias catalanas a las que cada vez las cuesta más llegar a fin de mes.

La suma de las diferentes partidas presupuestarias destinadas en 2026 para Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació asciende a 1.073 millones de euros, una cifra que, como ya dijimos, supone un incremento del 20,4 por ciento respecto al 2023, que impresiona y pretende dar sensación de compromiso.

Pero, no nos engañemos, la prioridad de las partidas presupuestarias para este sector no es combatir el drama que supone el abandono del mundo rural por falta de rentabilidad, sino que la prioridad se centra en la cuestión ideológica, como la de adaptar el sector primario al cambio climático. Más de noventa millones de euros, según se dice en las partidas, para alcanzar mecanismos de mitigación del cambio climático.

Estamos, pues, ante unos presupuestos que priorizan la implementación de un programa de intervención ideológica de fiscalización permanente de sometimiento político del campo catalán en detrimento a la imperiosa necesidad real que es la de establecer un verdadero plan de rescate a nuestro sector primario.

Nuestro sector primario, agricultura, ganadería y pesca son tres actividades fundamentales, no solamente en términos económicos, sino porque son la base de nuestra existencia, porque comemos tres veces al día y los alimentos, como se ha

indicado mil veces, son necesarios para vivir. No aparecen en las estanterías de nuestros supermercados como por arte de magia. Detrás está el esfuerzo de agricultores, ganaderos y pescadores.

No en vano se califica a este sector como primario, y de ahí su importancia, y debería ser considerado como un sector estratégico.

Para, colmo, sobra dinero para su apocalíptico y fanático discurso climático ¿Acaso piensan ustedes que nuestros agricultores, nuestros payeses, *ramaders* y pescadores se levantan a las cinco de la mañana para trabajar duramente el campo en sus plantaciones ganaderas para que las hablen de zozobras climáticas? El mundo rural no quiere ayudas ni partidas presupuestarias ideológicas. Lo que quiere es tener recursos suficientes para poder vivir, para poder modernizar sus explotaciones, que se las escuche y se las deje trabajar con dignidad y con reglas justas.

Por culpa de la competencia desleal, tras la entrada en vigor también de acuerdos procedentes con terceros países no comunitarios, al incumplir la política de manera común del principio de preferencia comunitaria en nuestros productos, se está produciendo una competencia desleal, ya que se benefician terceros países, en lo cual sus normas fitosanitarias, medioambientales, fiscales o laborales son mucho más laxas. Esto conlleva a que no se pueda competir y la situación del campo se encuentra una situación de crisis ante la traición que han supuesto estas políticas agrarias comunitarias. Y más si, encima, se tiene presente que estos productos, al no tener los controles adecuados ni en frontera ni en origen, no reúnen los requisitos de trazabilidad ni seguridad alimentaria.

Siendo conocedores, aquí en Cataluña, como en el resto de España, de esta situación y el problema que genera al sector primario dicha causa ante la competencia desleal, habrá que preguntarse si hemos mirado detalladamente en estos presupuestos –y así lo hemos buscado–, si se ha previsto alguna partida presupuestaria como medida estructural de defensa frente a esta amenaza. Ni una. La respuesta es no.

Desde que ustedes gobiernan, sus políticas son el resultado de sometimiento al globalismo que criminaliza al sector primario, especialmente al campo. El agricultor

ha dejado de ser un productor de alimentos para convertirse en un sospechoso climático. El ganadero ya no es quien fija la población y vertebrar territorio, es un emisor de CO₂ al que hay que señalar y, en el mejor de los casos, vigilar. Y no hablemos de nuestros pescadores condenados casi a su desaparición y quienes, bajo la excusa de los objetivos de desarrollo sostenible, se las han reducido de forma alarmante y vergonzosa los días de pesca bajo unos mecanismos llamados de compensación imposibles de cumplir.

Lejos de simplificar la excesiva burocracia que asfixia de forma brutal nuestros agricultores, ganaderos y pescadores, resulta que también está aumentando, como así se observa en los presupuestos. El agricultor necesita tiempo para trabajar la tierra, no para rellenar formularios que se diseñan y se elaboran desde Barcelona.

La lucha contra la expansión de la peste porcina africana y otras enfermedades ganaderas se lleva una partida de nueve millones de euros que entendemos insuficientes, dada la situación de crisis sanitaria en la cual actualmente nos encontramos. Como también son insuficientes otras partidas, como aquellas que tienen por objeto facilitar la instalación de jóvenes agricultores, mejorar la competitividad de las explotaciones agrarias o hacer sus cultivos y pastos más sostenibles, proteger a los agricultores y ganaderos de los riesgos económicos que ocasionan la sequía o #, o mejorar la seguridad y gestión de la superficie forestal. Todas estas partidas se podrían mejorar si no se destinaran millones de euros a sus extravagancias ideológicas.

En definitiva, estos presupuestos no refuerzan la libertad del productor, sino que lo hacen más dependiente. No buscan garantizar la rentabilidad, sino que la condicionan a parámetros ideológicos. Se ha cambiado el tractor por lenguaje inclusivo, el mercado por el marcador climático y la defensa del producto local y de proximidad por la sumisión a acuerdos globales que nos traen productos procedentes de miles de kilómetros.

Estos presupuestos –eso sí– implican un aumento de sueldo de los diferentes cargos de los funcionarios, del director general, del propio *president* de la Generalitat y existen, además, otros agraciados, por lo cual pueden considerarse como una # en edad avanzada, ya que estos presupuestos, siempre con cargo a nuestros

impuestos, se destinan partidas a TV3, 390 millones de euros; Catalunya Ràdio y todos los mercenarios mediáticos que forman parte del aparato propagandístico del Govern, que nos costará 390 millones de euros anuales.

Mientras nuestro sector primario se cae a trozos y necesita más inversión, más dinero, resulta que el Govern de la Generalitat ha decidido doblar su partida presupuestaria en proyectos opacos, como son los de cooperación internacional. Otros chollos, chanchullos y chiringuitos en los cuales siempre sale beneficiado la misma red clientelar: el establishment subvencionado. *Perquè qui dia passa dia empeny.*

En definitiva, que aquí vivirán los de siempre, los que forman parte de esta red clientelar montada desde hace años por separatistas, procesistas y socialistas. Y habrá que preguntarse ¿quién pierde? Los catalanes, que son quienes pagan más impuestos en España, pierde la sanidad; pierden los juzgados, que seguirán colapsados; el sistema educativo; los trenes y las infraestructuras; la vivienda, que seguirá siendo un drama; la inseguridad en las calles, que seguirá siendo el pan de cada día.

Y, por supuesto, nuestro sector primario, nuestros pescadores, *els nostres pagesos, i els nostres ramaders.*

En definitiva, estos presupuestos disparan el gasto público, engrosan la macroestructura de la Generalitat, mantienen la deuda pública y nos abocan a un sistema fallido.

Por eso presentamos esta enmienda a la totalidad, ya que es preciso abandonar el despilfarro, gestionar con rigor, recortando en temas ideológicos, y destinar el dinero de todos los contribuyentes a satisfacer y cubrir las necesidades reales de nuestro sector primario. Un sector estratégico que, en definitiva, cubre necesidades vitales diarias, que son las personas que nos dan de comer.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de la CUP, que ha arribat «rozan el poste». Per tant, té un torn de quinze minuts per defensar la seva esmena de totalitat. El senyor Dani Cornellà té la paraula.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. No gastaré pas quinze minuts. (*Veus de fons.*) No patiu.

L'altre dia ja vam fer la comissió, la mateixa comissió. Fa quinze dies vam exposar perfectament els nostres motius per defensar l'esmena a la totalitat, que res té a veure amb altres coses que s'acaben d'explicar aquí. Tampoc té a veure amb... Bé, sí que té a veure amb temes ideològics. És evident que, precisament, cadascú de nosaltres defensaríem uns pressupostos o altres en funció del que pensem que és millor pel sector i pel país. Però els pressupostos, al final, amb una subvenció..., no són ideològics, sinó realisme, repartir els diners que tenim amb les necessitats que hi ha en el sector primari i pesquer.

Nosaltres defensem aquesta esmena a la totalitat i hi votarem a favor. Estem preparant les esmenes que presentarem també en el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que ens han fet arribar diferents sindicats i entitats del sector per millorar uns pressupostos que, en general, nosaltres no compartim, però que sí que compartim algunes de les propostes que ens fan arribar.

Per tant, si es poden incorporar, encara que no creiem en la globalitat d'aquests pressupostos ni cap on porten al país, sí que presentarem esmenes per intentar, si més no, donar resposta a aquestes necessitats que ens fan arribar diferents sindicats i entitats del sector primari.

Per tant, doncs, aquí acabaré.

I moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari Mixt. Per a defensar la seva esmena a la totalitat, la senyora Soberana té la paraula.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. En primer lloc, també em voldria sumar al suport a les empreses fructícoles de Lleida Arcofruit i la cooperativa agrícola La Pràctica, així com els veïns afectats dels barris de Ciutat Jardí i Vila de Moncada.

Hem presentat una esmena a la totalitat de l'estat de despeses d'aquesta secció pressupostària del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació. Perquè parlem de pressupostos o parlem de prioritats?

Els pressupostos que ens presenten són la fotografia del que és aquest Govern. La pagesia catalana continua sense una prioritat per a vostès. L'any 2026, la Generalitat gestionarà prop de 49.000 milions d'euros i quin és el percentatge que representa el sector primari? Menys del dos per cent. Menys del dos per cent pels agricultors, pels ramaders, pels pescadors. Menys del dos per cent pel sector que ens alimenta, pel sector que manté viu el territori, pel sector que preveu i prevé l'abandonament rural i ajuda a reduir el risc d'incendis. Aquesta és la nostra prioritat. No la de vostès, només el dos per cent.

El mateix Govern reconeix en els seus propis documents que Catalunya necessita augmentar l'autoproveïment alimentari, és a dir admet que tenen un problema. Reconèixer un problema no és el mateix que solucionar-lo.

Cada any desapareixen explotacions agràries, hi ha menys relleu generacional, hi ha menys joves disposats a dedicar-se al camp i cada any depèn més de les importacions.

Catalunya produeix menys de la meitat dels aliments que consumeix. Això no és sobirania, això és dependència. Una nació que no és capaç d'alimentar-se a si mateixa és una nació vulnerable. Aquest hauria de ser el debat d'avui. Però vostès prefereixen parlar de plans, estratègies i fulls de ruta, i mentre es multipliquen els plans els problemes es segueixen multiplicant.

El pla estratègic d'alimentació parla de cohesió territorial, d'autoproveïment, de sostenibilitat econòmica, de reforçar el sector. El problema no és només un, és la manca de prioritat política. I això es veu clarament quan analitzen el que passa fora de Catalunya.

Durant anys s'ha exigit als nostres agricultors i ramaders més regulació, més burocràcia, més controls, més costos, més exigències mediambientals i, al mateix temps, la Unió Europea obre les portes a productes procedents de països que no se'ls exigeix la mateixa normativa. Això no és lliure competència, això és competència deslleial.

L'acord amb Mercosur és l'exemple evident. Primer oferim als productors amb regulacions, després els obliguem a competir amb productes que no han de complir les mateixes exigències. I, finalment, ens sorprenen quan les explotacions tanquen. No és cap destí marcat, és una decisió política.

Per això Aliança Catalana defensem la sobirania alimentària, la producció nacional, els circuits curts de comercialització, el relleu generacional, les explotacions familiars i sobretot defensem que les administracions públiques siguin les primeres a donar exemple. A les escoles, als hospitals, a les residències de gent gran i a les presons. Aquí és on s'ha de començar a prioritzar el producte català.

Catalunya no necessita més discursos sobre la pagesia, ni més plans estratègics, ni més dependència exterior. Necessita més pagesos, més explotacions sostenibles econòmicament i augmentar la seva autonomia alimentària.

El Govern diu que la sobirania alimentària és estratègia i el pressupost demostra que continua sent secundària.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara és el torn..., si vol utilitzar el torn en contra. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula, per trenta-cinc minuts, com a màxim.

Manel Ezquerria Tomàs

Gràcies, president. En primer lloc, tot el suport i escalf a les famílies que formen part de la cooperativa La Pràctica i Arcofruit de l'horta de Lleida, després de l'incendi que han patit aquesta passada nit a les seves instal·lacions.

Bé, hi ha moments que un país necessita alguna cosa més que debat polític. Necessita altura de mires i necessita responsabilitat. Necessita entendre que

governar no es pensar únicament en la següent comtessa electoral, sinó en el futur col·lectiu de la gent que espera solucions.

I avui tenim davant nostre una bona oportunitat per al futur més immediat i també pel que volem construir en els propers anys, més enllà també d'aquest mandat. Entre tots, i amb generositat, podem posar les bases d'un canvi de rumb en les polítiques aplicades al camp a llarg termini també. I per començar, podríem fer una cosa essencial: amb més empatia i voluntat d'entesa entre totes les parts, prestigiar la professió més antiga del món.

Un pressupost de 999 milions d'euros per al sector alimentari és el pressupost més alt de la història del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, amb l'objectiu de preparar-lo per als reptes de futur.

Catalunya té tot el potencial per liderar Europa en producció alimentària, si no ho és ja. Creiem que ja està al capdavant, perquè l'ecosistema que tenim l'emprenedoria de la pagesia catalana, per moltes dificultats que se'ns presentin, és l'ideal per créixer de manera exponencial.

Dit això, el món avui viu temps complexos. El sector primari també en té d'enormes. Malgrat tot, les famílies demanen estabilitat, a la vegada que el món rural reclama aquestes oportunitats que es presenten.

Els serveis públics necessiten continuar avançant, i davant d'aquesta realitat hi ha dues opcions: instal·lar-se en el bloqueig i la crítica fàcil i el soroll, o asseure's, parlar i arribar a acords.

I nosaltres hem escoltat aquesta segona. Escoltant, dialogant i acordant. Per això avui volem reivindicar amb tota claredat els acords assolits entre el Govern amb Esquerra Republicana i els Comuns, perquè, malgrat les diferències legítimes que podem tenir i tenim, hi ha una cosa que hem posat per davant de qualsevol interès partidista: Catalunya i el seu sector agroalimentari. I creiem que això és fer política útil. Això és entendre el moment que viu el país i això és assumir responsabilitats, perquè és evident que en una negociació ningú aconsegueix el cent per cent el que voldria. Tothom cedeix o tothom ha de cedir. Tothom ha de renunciar a una part per construir alguna cosa més gran i més útil per al conjunt del país.

I precisament aquí és on es veu la diferència entre qui vol governar i qui simplement vol fer soroll, amb un intent banal, perquè és banal, d'aportar frustració que no porta enlloc.

Els acords són una demostració de maduresa política. Són la constatació que quan hi ha voluntat es poden construir majories per avançar i això és el que creiem que s'està fent, amb diferència.

Hem posat les necessitats del país per davant dels interessos partidistes. Els serveis públics per davant del tacticisme i el futur del sector primari per davant de la política de la confrontació permanent.

Perquè mentre alguns només busquen titulars d'altres treballem perquè Catalunya continuï avançant i de les diferències que no enriqueixen per a res i simplement bloquegen fer-ne oportunitats, enriquint les decisions amb acords encara més transversals.

I això és especialment important en un moment en què la societat està cansada de la política del «no a tot». La ciutadania no espera que els polítics alimentem la frustració, espera que aportem solucions, espera que siguem capaços d'entendre'ns i espera que, davant les dificultats, estiguem a l'altura.

Per això creiem sincerament que qui presenta una esmena a la totalitat no només està dient «no» a un Govern; està dient «no» a la possibilitat d'avançar, «no» a reforçar serveis públics, «no» a donar estabilitat al país i està dient «no» a moltes de les demandes que fa anys que reclama el sector primari.

I cal dir-ho clarament, perquè és molt fàcil instal·lar-se en el relat apocalíptic, és molt fàcil intentar generar la sensació que tot va malament, que no hi ha rumb i que el país està paralitzat. Però l'autèntica realitat és una altra.

La realitat és que aquest pressupost, amb un vint-i-un per cent més de recursos, defineix una direcció política clara basada en sis eixos prioritaris.

Primer, la modernització dels regadius. El govern hi destina noranta milions d'euros especialment orientats a adaptar el sector al canvi climàtic, millorar l'eficiència hídrica i modernitzar, entre moltes infraestructures estratègiques, destinar recursos per a iniciar el canal d'Urgell, per exemple.

Dos, més seguretat davant dels riscos climàtics i sanitaris. El segon eix és la protecció del sector davant dels riscos climàtics i aquest pressupost incorpora trenta-tres milions d'euros per donar suport a agricultors i ramaders afectats per sequeres, perquè tornaran aiguats o gelades. És evident que tenim el canvi climàtic que afecta molt els cultius d'avui en dia.

I nou milions d'euros per reforçar la sanitat animal i vegetal, prevenint també malalties com la pesta porcina, la tuberculosi, la dermatosi nodular o el caragol poma, per exemple. L'objectiu és donar estabilitat i confiança al sector, assegurant continuïtat i capacitat de resposta davant de situacions imprevistes.

Tercer eix, la competitivitat i el relleu generacional al món rural. Aquest tercer eix se centra en reforçar la competitivitat i garantir futur, i destaca especialment el reforç del contracte global d'explotació, amb setanta milions d'euros, així com les polítiques per impulsar el relleu generacional i facilitar que els joves puguin emprendre i viure al territori.

Quart eix, defensa del sector pesquer. Aquest quart eix també és prioritari per la defensa del sector pesquer, especialment en un moment de gran incertesa normativa i econòmica. A més a més dels diners, cal destacar els esforços que s'ha fet des de la conselleria amb la seva defensa davant de la Unió Europea. S'hi destinen cinc milions d'euros per compensar les aturades temporals de l'activitat pesquera i cinc milions més per facilitar la transició energètica i adaptació climàtica del sector. A més, la Direcció General de Política Marítima i Pesca Sostenible és la que més creix proporcionalment, un cent onze per cent més que el 2023.

I el cinquè eix, més gestió forestal i control cinegètic. Aquest cinquè eix prioritza la gestió forestal i la prevenció d'incendis i en aquest pressupost s'incorporen quinze milions d'euros per a franges de seguretat en zones habitades i set milions per a la gestió forestal sostenible. Aquest àmbit també experimenta un fort increment pressupostari. La Direcció General de Boscos i Gestió del Medi creix un 52,8 per cent respecte el 2023.

I sisè eix, finalment, aposta per la innovació i el valor afegit del sector agroalimentari i la gastronomia catalana. El Govern vol impulsar la transferència tecnològica, fer el sector més competitiu i projectar la gastronomia catalana com a motor econòmic i

de marca país. En aquest sentit, la Direcció General d'Empreses Agroalimentàries, Qualitat i Gastronomia, augmenta el pressupost gairebé en un cinquanta-dos per cent respecte el 2023.

Aquesta és la realitat en què avui viu Catalunya amb un Govern que està per governar, que escolta, que dialoga i que pren decisions sense tremolar-li les cames, sinó pensant en la Catalunya que volem durant la pròxima dècada, i assumint que pot haver-hi projectes que, endegant-los ara, no es veuran els fruits fins d'aquí deu anys, potser. Que els fruits els recolliran segurament altres governs, però el que ens ha d'importar és el llegat. I aquí crec que tots hauríem de fer aquest exercici de pensar en això com a servidors públics i pensar en el llegat que podem deixar com a servidors públics durant la nostra estada en aquest Parlament.

Un Govern que no s'amaga davant dels problemes, que entén que governar implica assumir costos, però també tenir el coratge de fer passos endavant. En definitiva, hem de fomentar la innovació i ser disruptius. I això és exactament el que representa aquest acord de pressupostos. Perquè és un gran repte pel país i els grans reptes no es resolen des de la trinxera, es resolen construint ponts, es resolen parlant i es resolen entenent que cap força política té tota la veritat absoluta.

I avui crec que és important reivindicar aquesta cultura de l'acord, reivindicar que malgrat les diferències ideològiques hi ha espais compartits quan es tracta de defensar els interessos del país.

I compartim reforçar serveis públics, compartim donar resposta al món rural, compartim recolzar el sector primari.

El sector primari no necessita més crispació, sinó que necessita solucions i necessita institucions que estiguin al seu costat. I aquest Govern és lícit defensar que hi és. Hi és quan impulsa polítiques per modernitzar el sector, quan acompanya els agricultors i ramaders davant les dificultats i sobretot en la defensa del món rural. I, com a exemple, l'Estatut dels municipis del món rural n'és un exemple, que s'ha tirat endavant o aviat que, com passarà pel ple de Parlament, la convalidació del Decret 626 de mesures # en l'àmbit urbanístic i de la contractació en relació amb els municipis rurals. Són iniciatives legislatives encarades precisament a

desburocratitzar, i queda clar que aquestes prioritats s'han col·locat en l'agenda rural de Catalunya com una de les principals d'aquest Govern.

Hi és també quan escolta les confraries de pescadors, les cooperatives, les empreses agràries que aporten valor afegit als productes, hi és quan recolza les empreses agràries familiars i quan escolta a totes les organitzacions agràries. I, sobretot, hi és amb una actitud que crec que és important destacar: la voluntat d'escoltar i d'explicar les decisions. Perquè governar també és donar la cara, és afrontar amb valentia els debats difícils i les decisions importants, per complicades que siguin, i és explicar per què es prenen determinades decisions, encara que no sempre siguin fàcils i encara que segurament no acontentin a tothom. I en això creiem que el conseller Ordeig està demostrant una manera de fer política que molta gent trobava a faltar, proximitat i diàleg, amb valentia i determinació davant de temes difícils o temes..., per espinosos que puguin ser.

I creiem, sincerament, que aquesta manera de governar és la que avui connecta amb una gran part de la societat. Una política que no busca alimentar la confrontació, que parla clar, que és realista i que toca de peus a terra. Perquè la gent vol institucions útils, vol governs que treballin, que es mullin en prendre decisions i xafant el territori, perquè no hi ha millor manera d'afrontar les dificultats que fer-ho sobre el terreny. Vol polítics que facin menys soroll i busquin solucions.

Nosaltres hem decidit estar aquí, en aquest espai de responsabilitat, i és evident que alguns prefereixen quedar-se al marge i dir que tot està malament, el no a tot, sembla que els sigui més fàcil fer política des de la crítica permanent, però això no transforma la realitat de ningú.

Transformar la realitat exigeix asseure's, negociar i acordar, encara que sigui difícil, encara que ho mirem des del punt de vista ideològic diferent, però la política implica cedir encara que porti desgast, però l'important és arribar a acords. Això, per nosaltres, és precisament política útil.

I avui podem dir amb orgull que aquests pressupostos són fruit d'aquesta política, d'aquesta voluntat compartida entre forces diferents que han estat capaces de trobar punts d'acord per fer avançar Catalunya.

No són els pressupostos d'un partit, són els pressupostos d'una voluntat compartida, precisament, de país. I això té molt valor en el moment polític que vivim.

Davant dels que intenten alimentar pessimisme, nosaltres oferim esperança. Davant de qui volen bloquejar, nosaltres construïm. I davant de qui només saben dir "no", nosaltres assumim la responsabilitat de governar. I governar és això, prendre decisions.

Per això creiem que avui el missatge és clar. Catalunya té direcció, té lideratge i té un Govern que escolta.

En definitiva, aquest pressupost busca preparar el sector agroalimentari català per als grans reptes dels propers anys. La sequera -perquè malauradament tornarà-, els efectes del canvi climàtic, treballar pel relleu generacional, treballar per la competitivitat i innovació per augmentar la productivitat i treballar amb aquesta sostenibilitat econòmica i territorial, que és el que, per un costat, fa viable les nostres explotacions i, per l'altra, estructura els nostres pobles del món rural. És un pressupost que combina protecció del sector agroalimentari amb l'objectiu de transformació de cara al futur i que situa el món rural, marítim i forestal com un element central i prioritari per al desenvolupament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara he de preguntar als grups que han presentat esmena a la totalitat si algú vol utilitzar algun torn? No? Llavors... Sí? Senyora Soberana té la paraula per cinc minuts.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies. L'he escoltat atentament i precisament la seva resposta acaba de confirmar el que acabem de denunciar.

Vostès han parlat de programes, de línies d'ajut, de plans i d'estratègies, i no, no es tracta ni de titulars ni de relats. Es tracta de fer un pressupost que beneficiï els que treballen per produir productes de qualitat complint la normativa. I aquest dos per cent que se'ls destina al pressupost ni els beneficia ni els ajuda.

La pagesia catalana està millor avui que fa uns anys? La veritat és que hi ha una diferència entre el relat institucional i la realitat del món rural. Per una banda, el Govern afirma que vol augmentar l'autoproveïment alimentari. De l'altra, accepta polítiques comercials que debiliten la producció local. No es poden defensar dues coses alhora. No es pot defensar la pagesia mentre es tolera que es competeixi en inferioritat de condicions.

I vostès, els que defensen el cordó sanitari, els que diuen que no a tot el que proposem, ara denuncien manca de consens? Es pot ser més hipòcrita?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara, si el vol utilitzar el Grup Socialista, té la paraula per cinc minuts, també, com a molt.

Manel Ezquerria Tomàs

Sí, li havia demanat la paraula, però amb aquest últim final no val la pena.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara seria el torn dels grups parlamentaris que no han participat en el debat.... (*Veus de fons.*), que no han presentat esmenes.

Pel Grup d'Esquerra Republicana, tindria la paraula la senyora Bergés, per deu minuts.

Montse Bergés i Saura

Sí, gràcies, president. Bé, no entraré a interpretar el posicionament dels altres grups ni a criticar-los, com han fet alguns grups amb el posicionament del nostre. El que faré és explicar el nostre vot, el nostre posicionament, que es basa en la manera d'entendre el país, en la nostra mirada i, sobretot, en la percepció que tenim, que la ciutadania ens reclama una certa estabilitat. Sobretot tenint en compte que ja fa anys que estem vivint moments d'incertesa econòmica i global, tensió en els serveis públics, precarietat en l'àmbit laboral i, especialment, de l'habitatge. Amenaces dels populismes que usen la demagògia i la desinformació per intentar fracturar la societat i esgarrapar vots. I amb un sector primari que està patint situacions molt

crítiques -i ara mateix també manifesto el suport a la cooperativa Arcofruit, de Lleida, i també a l'explotació que ahir va haver de patir un buidat sanitari- i, per tant, un sector que necessita totes les eines que puguem posar al seu abast.

En aquest context, podríem tenir la temptació de situar-nos en el no a tot, perquè no ho podem arreglar tot, però aquesta no és la posició d'Esquerra. A Esquerra Republicana hem triat l'opció de poder influir, ser útils i fer que les coses passin. Hem decidit fer un exercici de responsabilitat i perquè entenem la política com l'art de poder arribar a acords, i no només arribar a crítiques.

Com vam fer amb l'acord d'investidura, amb el compromís amb el país, posant-hi ambició nacional i social i avenços amb guany de sobirania, i ara ho hem fet negociant uns pressupostos, que no són els nostres, però sí que hi hem incidit per posar l'accent en el reforç dels serveis públics, en els guanys de sobirania, en l'equilibri territorial i en la defensa del català.

Es tracta d'aprofitar l'increment de recursos del pressupost per posar-los a disposició de la ciutadania. I, fruit d'aquesta responsabilitat, Esquerra ha condicionat els pressupostos, ha prioritzat el país i ara el Govern ja no tindrà cap excusa pel que fa a la seva gestió i acció política.

Nosaltres som i serem crítics amb el Govern. Van proposar gestió i creiem que no han estat a l'alçada en la gestió. La prova la tenim amb les vagues, els conflictes d'educació, rectificacions, problemàtiques greus en el sector agrari, i tampoc en l'ambició nacional i social.

Però avui, o en breu, tindran uns pressupostos, uns pressupostos que són per la gent, per les entitats, pels municipis, pels serveis públics, per garantir l'estat del benestar, per les inversions, per la pagesia, uns pressupostos que recullen les prioritats essencials per Esquerra Republicana com a model de país.

Quan governava Esquerra Republicana se'ns proposaven carreteres i ciment; nosaltres proposem trens. Se'ns proposaven ampliacions d'aeroport al servei d'Aena, i nosaltres proposem transició energètica. Se'ns proposaven projectes que no compartíem, com el del Hard Rock, i nosaltres proposem donar més recolzament i empenta al Pacte nacional per la indústria.

També parlem d'una Catalunya sencera, amb tots els mitjans per a tots els ciutadans i ciutadanes que hi viuen, visquin on visquin, amb el Pla de pobles, amb finançament d'interventors i secretaris de municipis de menys de dos mil habitants, programa Regenera per l'habitatge, millorar la vida de la gent amb l'enfortiment de serveis públics, des de la salut pública als centres educatius, la gent jove, etcètera, i també fer del català una llengua de present i de futur.

Aquest també ha estat un pilar de l'acord dels pressupostos, justament perquè sabem que el català està en una situació de debilitat davant de moltes i múltiples amenaces, i perquè també sabem que és la principal eina de cohesió del país, a banda que és l'element vertebrador de la nació catalana i signe d'identitat.

També més sobirania amb el Consorci de la Zona Franca, que ha de tenir una governança catalana, perquè la seva prioritat sigui Catalunya i no l'estratègia, que pot ser legítima, però que no és la que necessita Catalunya quan se decideix des d'un ministeri de torn. Amb un acord de finançament, que és el possible, des del nostre punt de vista, amb les majories que té avui el nostre Parlament i també el Congrés dels Diputats, un acord que redueix de forma important el dèficit fiscal que pateix el nostre país.

També avancem en sobirania, dotant l'Agència Tributària de Catalunya de més recursos, més mitjans, més fortalesa per poder assumir les competències que les volem totes com a formació que som que reclamem la independència.

I pel que fa al Pacte Nacional per la Indústria, quan parlem que la indústria ha d'incrementar el seu percentatge respecte del producte interior brut del país, és perquè creiem que així hi haurà més llocs de treball, de més qualitat, amb més ingressos, amb més sou pels treballadors i treballadores i també pel sector agroalimentari que és estratègic pel país amb el desenvolupament de biopolígons i bioeconomia.

En definitiva, política útil perquè les coses vagin millor i no pitjor, i també, evidentment, amb un efecte directe i indirecte cap al sector primari, ja que millorar les condicions de vida i oferir més oportunitats arreu del país també afecta el futur de la pagesia, un sector que necessita tots els recursos.

Però els recursos hi són, a vegades hi han sigut i ara el que cal és gestionar-los de la manera correcta. Que les ajudes arribin a temps, que hi hagi mesures de suport davant de totes les crisis sanitàries que estem patint i siguin ràpides, polítiques efectives de relleu generacional, iniciar la modernització del canal d'Urgell i facilitar ajudes també als pagesos no professionals, gestionar la sanitat animal, la fauna cinegètica, la gestió forestal, etcètera.

Com deia a l'inici de la meva intervenció, el Govern ja no tindrà excuses. El meu grup parlamentari, els vint diputats i diputades serem exigents amb el compliment i l'execució del pressupost. L'acord de pressupostos no és un xec en blanc, és un instrument que ens dóna oportunitats com a país i nosaltres serem garants que aquestes oportunitats s'aprofitin i s'aprofitin bé en general i també, sobretot, per garantir el futur del sector primari.

També aprofito per comentar-los que nosaltres presentarem esmenes, que votarem en contra de l'esmena a la totalitat per tots aquests arguments que he exposat i que aquestes esmenes que presentarem en diferents àmbits, concretament pel que fa al sector agrari i forestal, també a partir de les aportacions que hem anat treballant amb les diferents organitzacions del sector.

Creiem que aquest pressupost, que no és el que hauria fet un Govern amb majoria absoluta d'Esquerra Republicana, però és el millor pressupost en el context de les majories parlamentàries que hi ha avui.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns. Té la paraula, també per deu minuts, la senyora Núria Lozano.

Núria Lozano Montoya

Sí, gràcies, president. La veritat és que, tenint en compte el context del dia i, a més a més, l'apocalipsi que han dibuixat algunes de les intervencions precedents, vénen ganes de dir això de: "Senyor, aparta de mi aquest calze." Però, com que els Comuns som més d'actuar que d'esperar intervencions divines, doncs, ens posem mans a l'obra.

I en aquest debat sobre les esmenes a la totalitat, el que s'està posant sobre la taula és cert que no és només un pressupost, sinó un model de país. I tots els models tenen ideologia i, per tant, nosaltres no ens n'amaguem. Naturalment, quan dibuixem un model de país ho fem des d'una perspectiva ideològica. Però, quan es rebutgen aquests comptes, el que s'està qüestionant no és només la ideologia, sinó si cal reforçar o no els serveis públics.

Algunes de les esmenes a la totalitat qüestionen aquestes qüestions. O si cal protegir o no els drets socials. O si cal o no donar resposta als grans reptes del sector primari del nostre país.

Els Comuns vam orientar la negociació dels pressupostos de 2026, tant el febrer com el maig, com una oportunitat, precisament, per poder afrontar aquests grans reptes de país.

I, en un context de desigualtats creixents, en què hi ha una crisi d'igualtat molt seriosa, però també un context de crisi climàtica que impacta molt especialment el sector primari, doncs, tot sovint les institucions no arriben on la gent les necessita. I pensem que, davant d'això, Catalunya necessita una ambició social més gran, que posi el bé comú pel davant dels interessos particulars i també, perquè no dir-ho, del tacticisme polític.

D'aquí la importància d'un acord que avantposi els elements comuns, tant del grup Socialista com del Grup d'Esquerra Republicana, com del Grup de Comuns, respecte dels elements de divergència per avançar com a país, per avançar cap a un nou model amb ideologia, sí, però sobretot amb voluntat de servei al país i de voluntat de servei públic. I crec que això cal destacar-ho.

I és des d'aquesta ambició que s'ha treballat l'acord pressupostari amb la voluntat de fer dels pressupostos una eina útil per millorar la vida de la ciutadania. I en aquest sentit es reforcen, doncs, polítiques clau.

I, més enllà de les xifres globals, aquest debat impacta sobre el model de territori també a les zones rurals i el model de sector productiu també al sector primari. I aquí és on el món agrari, ramader, pesquer i alimentari és central.

Ho dèiem també a la compareixença anterior. Cal decidir si volem un camp amb pagesia o un camp en mans de fons d'inversió, perquè la realitat és que s'està produint una concentració progressiva en poques mans. I davant d'aquesta "uberització" Comuns defensem i aspirem a blindar el model d'economia agrària familiar. I això no són declaracions, són acords pressupostaris concrets.

S'ha parlat de regadius i l'acord de pressupostos té partides que van destinades a la modernització de regadius, a més a més, dedicant especial atenció a les comunitats més petites de regants. Però també dedica atenció a reforçar la dignitat del sector amb qüestions que s'han situat en intervencions precedents com l'increment de compensacions per danys de fauna salvatge o la reducció dràstica dels terminis de pagament. O l'acompanyament al sector amb la continuïtat dels serveis gratuïts d'assessorament per la transició agroecològica; és a dir, amb menys traves i amb més suport efectiu.

I el mateix passa amb el mar. Hi ha mesures concretes destinades al relleu generacional, com hi ha també, a part d'aquest pla de suport al sector, partides que van destinades a compensar la paralització temporal de la flota d'arrossegament o la instal·lació de portes voladores.

I, sobretot, hi ha una idea de fons que travessa tot això, i és que l'equitat territorial no és un complement, sinó una qüestió de justícia democràtica. Per això també reforça el transport a demanda en zones de baixa densitat, particularment en comarques com Cerdanya, Alt Urgell, Alta Ribagorça o el Pallars Jussà. I tot això, només s'entén si es connecta amb el repte de fons, que és la preservació del territori i de la biodiversitat com a condició de futur en plena emergència climàtica. Per això, en aquests acords pressupostaris hi ha elements que van destinats a aquesta finalitat.

I això és el que s'està debatent avui. Això és fer política útil i la conclusió és clara des del punt de vista de Comuns, i és apostar per un model de proximitat i de base familiar. Un sector agrari, ramader i pesquer viable que garanteixi sobirania alimentària en plena crisi climàtica, mentre preserva territori, paisatge i biodiversitat.

I perquè defensar la terra no es fa només amb proclames, sinó amb la protecció efectiva de les persones que l'estan treballant.

I avui, amb aquest acord, doncs pensem que es fa un pas en la direcció correcta.

D'aquí el nostre rebuig a les esmenes a la totalitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Ja s'han acabat els torns. Si no hi ha res, podríem passar a la votació de totes les esmenes a la totalitat en conjunt, no?

Per tant, els vots a favor seran a favor de l'aprovació de les esmenes a la totalitat i els vots contraris seran en contra i el rebuig de les esmenes a la totalitat.

Per tant, comencem amb la votació.

Vots a favor? *(Veus de fons.)*

No he anunciat abans. Me diu lo lletrat que hi ha un vot delegat. Per tant, comptem los vots?

Vots a favor del Grup Parlamentari de Junts, del Grup Parlamentari Popular, del Grup Parlamentari de VOX, del Grup Parlamentari Mixt i del Grup Parlamentari de la CUP.

Abstencions?

Entenc que no n'hi ha cap.

I vots en contra?

Vots en contra del Grup Socialistes i Units per Avançar, del Grup d'Esquerra Republicana i del Grup dels Comuns.

(Remor de veus.)

El president

Segons el vot ponderat, segons l'article 102.2 del Reglament, queden rebutjades les esmenes a la totalitat per 68 vots en contra i 67 vots a favor.

Per tant, donem per acabada la sessió.

(Remor de veus.)

Bé, no hi ha discussió. Queden rebutjades les esmenes a la totalitat. *(Rialles.)*

Per tant, donem per acabada la sessió.

I demanaria als portaveus dels grups parlamentaris -ja que es porten d'aquella manera- que vinguin aquí, parlarem i acordarem.

La sessió s'aixeca a les...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT